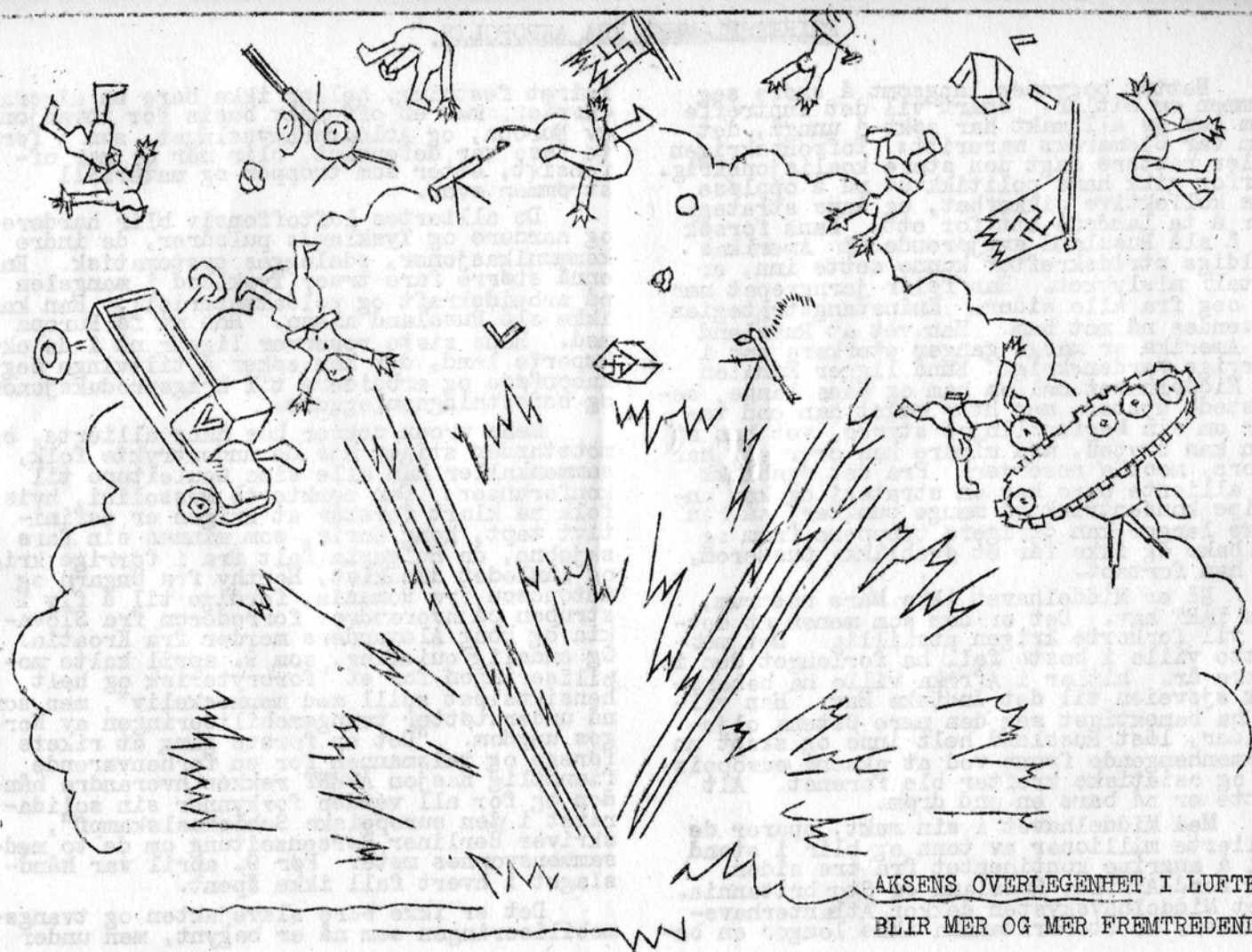

AKSENS OVERLEGENHET I LUFTEN
BLIR MER OG MER FREMTREDENDE.

FRIHETSELAMMEN FRA AKROPOLIS.

Nettet begynner langsomt å snøre seg sammen om Hitler. Snart vil det inntreffe som han av all makt har søkt å unngå, det som var Bismaroks mareritt: Toffrontskrigen eller rettere sagt den store koalisjonskrig. Derfor gikk hans politikk ut på å oppløse den kollektive sikkerhet, og hans strategi var å ta landene ett for ett. Hans forsøk på å slå Russland avgjørende før Amerikas vældige stridskrefter kunne sette inn, er totalt mislykket. Han føler jerngrepet nærme seg fra alle sider. Knipetangstrategien anvendes nå mot ham. Han vet at Russland og Amerika er mange ganger sterkere enn i forrige verdenskrig. Ennå ligger Kanalen og Middelhavet mellom ham og hans lange, befestede kyster, men hvor meget han enn tæler om sin Maginotlinjes styrke, vet han at den kan brytes, med mindre han over alt har store mobile reserver. Fra det øyeblikk de allierte bare har en strategi og kan angripe konsentrisk på mange punkter, så kan ikke lenger kan dirigere troppene fram og tilbake og ikke får et øyeblikks pusterom, er han forlapt.

Nå er Middelhavet ikke Mare nostrum, men FART hav. Det er dem som mener at dette vil forkorte krigen atskillig. Det motsatte ville i beste fall ha forlenget den i flere år. Hitler i Afrika ville ha behersket sjøveien til det Indiske Hav. Han ville ha bemærket seg den nære Østens oljekilder, låst Russland helt inne og skapt en sammenhengende front ved at aksens europeiske og asiatiske krefter ble forenet. Alt dette er nå bare en ond drøm.

Med Middelhavet i sin makt, sparer de allierte millioner av tonn og blir i stand til å angripe kontinentet fra tre sider, fra Nord-Afrika, Russland og Storbritannia. Idet Middelhavskysten dekker Atlanterhavsfronten, er Storbritannia ikke lenger en be-

leiret festning, heller ikke bare en alldrifts- og lufttransportbasis for invasjon av Europa, og Atlanterhavsslaget, som i første fase var defensivt, blir mer og mer offensivt, etter som tropper og materiell strømmer over.

De alliertes luftoffensiv blir hardere og hardere og Tysklands pulsårer, de indre kommunikasjoner, ødelegges systematisk. En ennå større fare truer Tyskland i mangelen på arbeidskraft og soldatmateriell. Han kan ikke slå Russland alene. Han må få Europa med. Hans siste reserver ligger nå i de okkuperte land, der han søker å tiltvinge seg kabinfede og arbeidere til krigsproduksjonen og befestningsanleggene.

Mens uroen vokser hos hans allierte, og motstanden stiger hos de undertrykte folk, sammenkaller han alle sine Gauleitere til konferanser. Den punkterte Mussolini, hvis folk nå klart forstår at krigen er definitivt tapt, kong Boris, som minnes sin fars skjebne, da Bulgaria falt fra i forrige krig og innledet dekket, Horthy fra Ungarn og Antonescu fra Romania, ferdige til å fly i strupen på hverandre, forrederen fra Slovakia og kong Alexanders morder fra Kroatia. Og endelig quisling, som 9. april kalte mobiliseringen for et "forbryterisk og helt hensiktsløst spill med menneskeliv", men som nå understøtter tvangsmobiliseringen av Norges ungdom. "Det er første gang at rikets førere og talsmannen for en forhenværende fiendtlig nasjon APENT rekker hverandre hånden og for all verden forkynner sin solidaritet i den europeiske Schicksalskamp", skriver Berliner Børsenzeitung om de to med-sammensvornes møte. Før 9. april var håndslaget i hvert fall ikke åpent.

Det er ikke bare slavejakten og tvangsmobiliseringen som nå er begynt, men under

inntrykket av at trusler ikke fører fram, en ny propagandateknikk, som er like så giftig som gasskrigen. Hitler forsøker nå mer enn før å så splid mellom de allierte og samtidig klørformere de undervungne folk til en europeisk samling.

Man kan alltid avlese den militære situasjon i Hitlers slagord. Så lenge han var svak, dekket han seg bak Versaillesfreden. Men etter den første seir krevde han "Lebensraum", så "Grosswirtschaftsraum" og endelig høsten 1940 "Den nye orden". Nå er ikke den lenger aktuell, de okkuperte folk kjenner den av smertelig erfaring. Nå gjelder det å redde Europa fra bolsjevismen og plutokratienes undergravningsarbeid. Derfor heter slagordet nå "et frihetsbrev for Europa" på det europeiske statsforbund. Nå da det knaker i bygverket, tales der om den europeiske solidaritet, om at alle nasjoner har rett til frihet, uavhengighet og full suverenitet, om rettferdighet og sosial fred innenfor hver stat, om et permanent samarbeid på basis av felles interesser. "Aksen", heter det fra Italia, "vil ikke på noen måte øve noe tvangs herredømme, men vil fred og godvilje mot de små nasjoner".

Det er besynderlig hvor historien gjentar seg. Det er gamle, kjente toner som nå lyder fra aksemaktene. I forutfølelsen av sammenbruddet i oktober 1918, lofte Donaumonarkiets keiser å anerkjenne nasjonalitetenes rett til fri selvbestemmelse og proklamerte monarkiets omdannelse til et forbund av stater. Det ble innledningen til monarkiets sprengning noen få dager etter. På st. Helena så Napoleon, som var blitt slått, fordi han krenket nasjonenes frihet, at det nettopp hadde vært hans hensikt å skape et forenet Europa på et nasjonalt grunnlag. Dette synes å være diktatorenes felles svanesang.

Men ingen lar seg mere narre. Alle vet at det såkalte "Europeiske frihetsbrev" bare er et nytt navn for "den nye orden", som vil se Tysklands enherredømme og som vil ødelegge de europeiske stater og deres nasjonale

liv. Den ungdom som nå skal tvinges eller lokkes inn under slavearket, den vet hva frihet er, den vet at nazistenes nye vennskapserklæring ennå bedre kan uttrykkes i de kjente ord: "UND WILLST DU NICHT MEIN BRUDER SEIN, SO SCHLAGE ICH DIR DEN SCHÄDEL EIN."

Den forstår høyt ut hva Hitler mener med det europeiske statsforbund.

"Tyskland", sa Hitler til Rauschning i 1932, "er i dag ikke noen biologisk enhet. Det vil bare være Tyskland, når det også er Europa. Uten makte over Europa

må vi gå til grunne. Tyskland er Europa. Vi må ha Europa og dets kolonier. Tyskland er bare en begynnelse. Intet europeisk land i dag er et fullstendig hele. Men Europa er for oss. Den som erobrer det, vil sette sitt preg på den kommende tid. Vi er de utvalgte!"

Denne moral, denne utnyttelse av slave-nasjoner, er i virkeligheten det som det europeiske statsforbund innebærer. Det er Pax Germanica. Det er i sannhet Deutschland über alles.

Fem amerikanske journalister som var i Tyskland i 1942 har nylig i en bok gitt interessante detaljer om Hitlers europeiske nyordningsplaner. De sier at de øverste administrasjonsledere alt er utvalgt til å lede det europeiske statsforbund. Hitlers arkitekt, professor Albert Speer, har allerede gjort utkast for føreren til "de europeiske nasjoners hus", som skal reises på kongsplass rett over for den brante riksdagbygning. Hvert land skal yte sitt bidrag etter folketallet og sende delegerte til forbundet. Der skal ikke lenger være parlamenter i va-

hollandene, bare administrasjonsråd, og det er bare herrefolket i aksestatene som har rett til å ha militærmakt. Det er i den felle nåtidens tyske rottefanger fra Hameln ved sitt fløytespill vil lokke Europas nasjoner. Men han vil i steden få oppleve at hans allierte vil forlate det synkende skip, slik som de kom, en etter en.

Han har selv sørget for at det europe-

v v v v v v v

ARMADAEN MOT ALASKA.

Det var nærmest et under at japanerne ble hindret i å sette seg fast i Alaska i juni 1942. Deres mål var ikke Aleutene. De styrte rakte veien mot Nord-Amerikas fastland.

"Vi kan takke forsynt for at de ikke brøt seg gjennom" sa en stabsoffiser ved Alaskas forsvarskommando tørt. "På dette tidspunkt kunne de ha sittet i guvernørhuset i Juneau og regjert Alaska!"

I steden stoppet de opp, vendte helt om og dro seg tilbake vestover. Det eneste japanerne vant ved sitt omfattende knipe tangs-anfall mot den amerikanske Stillehavskyst, var de 3 små fattige øyene: Attu, Agattu og

iske forbund alt er dannet - mot ham. Det unge Europa som Massini drømte om eksisterer i kjøtt og blod. Ungdommen i de okkuperte land som ikke lenger vil slavebindes er i lidelsen knyttet sammen til en fast solidaritet. De er ildnet av den ånd som har båret Europas sivilisasjon og som hitler for-gjebes har søkt å slukke: FRIHETSFLAMMEN FRA AKROPOLIS.

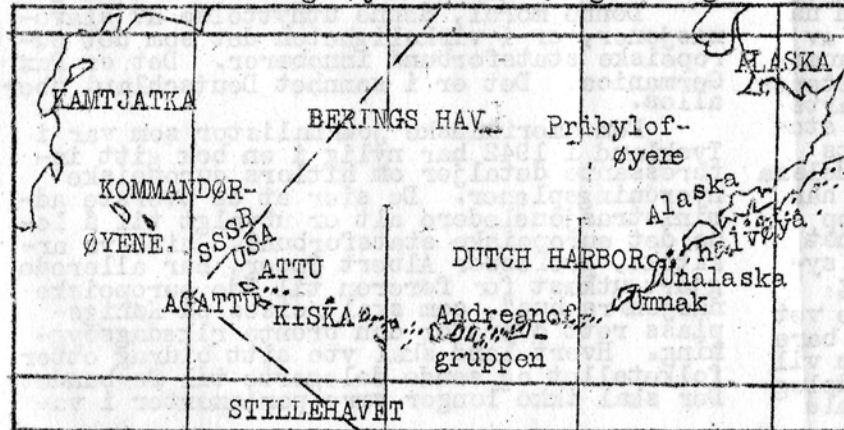
Kiska, langt ute i den Aleutiske øygruppen.

Den ene kloen av knipetangen ble klip-pet av ved Midway, og på den historiske da-gen 2. juni 1942 hendte så følgende med den andre kloen: Beskyttet av lavtliggende sky-dekker og tett tåke, forflyttet den japanske invasjonsflåtes hovedstyrke seg langs den ubeboede øyrekken. Alt under veis hadde ja-panerne satt en styrke i land på Attu, bemek-tiget seg øyas lille radiostasjon og tatt de 96 innfødte aleutere og en hvit til fange. Lengre fram hadde de satt i land en liten garnison på den ubeboede øya Agattu.

Mellom invasjonsflåten og Amerikas fast-land lå Dutch Harbor, den eneste antyd-ning til befestet havn som USA hadde på hele denne 1.750 km.lange øykjeden. Den eneste militære styrke som fantes mellom japanerne og deres mål besto bare av et par regimenter og noen kanoner og fly. Soldatene var dårlig utrustet og dessuten utpint av været.

Mens den veldige japanske ekspedi-sjonsstyrken ennå plyvret sin vei i høy sjø langt fra land, sendte den fly i forveien, som en spydspiss mot den lil-le amerikanske flåtebasis. Japanerne møtte energisk, men svak motstand. Alle deres beregninger slo tydelig til.

Da inntraff det utrolige. Bakfra ble fienden anfallt av amerikanske jager-fly fra arméens landbaser. Bestyrtet og forvirret stoppet japanerne opp.

Landbaserte jagerfly som dukket opp BAK dem og VEST for Dutch Harbor! Der hvor det fantes startbane for slike fly, måtte det vel også finnes en befestet basis? Invasjonsarmaden trakk seg tilbake til Kiska, utenfor rekkevidde av de amerikanske flyene.

Det var på nære nippet at Amerika skulle miste Alaska den gang. Det ville ha vært et skjebnesvangert tap. Japanerne ville da i dag ha vært i stand til å bombe Stillehavs-lysten med tunge bomber. Det ble imidlertid forhindre av en viss gråhare, rødusset og senet general ved navn Simon Bolivar Buckner, som sto i spissen for Alaskas forsvar. Mens japanerne, oppmuntret av sin strategiske framgang ved Pearl Harbor, hadde lagt store stilte planer for et anfall tvers over Stillehavet, gjorde også general Buckner en del beregninger på lang sikt. Han innså at Aleutene ville bli fiendens hovedanfallsvei. Japanerne visste at USA benyttet de aleutiske farvann utelukkende som fiskeplass. General Buckners beregninger resulterte i at et nytt fiskeriselskap dukket opp i Alaskas handelsregister. Noen tid etterpå la en gammel skamløst fiskeribåt til land ved en av de en-somme småøyene vest for Dutch Harbor. Øyas havn var ikke stort å skryte av, men der var en remse av ganske jevn mark kilet inn mellom de bare bergene.

Andre grupper av "fiskere" - teknikere som skulle bygge landingsfelt og serviceanordninger for jagerfly - steg i land på øya, og alle slags fiskerbåter fulstappet med kasser brakte gravemaskiner, lastebiler, tømmer, proviant og våpen til stedet. Den hemmelige flyplassen ble maskert så omhyggelig at den smeltet fullstendig sammen med landskapet omkring. Da japanerne kom flyende fra vest, fløy de også like over plassen uten å se den. - Det var den lille overraskelsen som sendte japanerne hals over hode tilbake til Attu, Agattu og Kiska.

De amerikanske styrker har klart å holde japanerne på så pass lang avstand ved i all hemmelighet å trylle fram enna en basis.

Arméen hadde i ly av takedekket rekognosert en passende plass på en øy i Andreanofgruppen, like i nærheten av Kiska. En kjellig dag i juli gikk en av krigens merkeligste eksedisjoner av stabelen. Det var ond om tonnasje og knapt om tid, men arméen fikk samlet sammen et par armerte lastebiler og noen andre fartøyer: fiskerbåter, motorbåter, hjulbåter for flodtrafikk og til og med en gammel skunnert med seil som eneste fremdriftsmiddel. Lasterommene ble stabilt fulle med kasser og all slags utrustning. Hver eneste kvadrantmeter dekkplass var opptatt av soldater. Rundt om denne konvojen dannet De Forente Staters flåte en krets av beskyttende irrigsfartøyer og fly. Nå ba alle mann om dårlig vær, etter at de i månedsvis hadde bannet over ruskevær.

Lave, svarte skyer holdt japanerne på jorden de 6 dagene som amerikanerne trøngte for å nå sitt mål og for å bringe i land maskiner og folk i kamp med jetteløse tidevarmsbølger og iskalde brønninger. På den 10. dag hadde man gjennom overmannskellig arbeid fått i orden et landingsfelt og de første flyene i en jagerflotilje gikk ned i spiraller gjennom en kløft i skyene. 96 timer senere landet de første store bomboplanene.

Fra det øyeblikk har ingen japaner følt seg sikker på Aleutene. Først måtte de rømme Attu. Så ble det uutholdelig på Agattu og de måtte konsentrere hele sin forsvarskraft på Kiska. Under utrolige vansker og i stadig kamp med naturens helvedesaktige uberegnelighet - som har vist seg å være meget farligere enn japanernes gramtild - har den amerikanske armé og flåte angrepet imbryterne så sant et fly har kunnet finne en liten sprekke i skydekket, eller det har lyktes et krigsskip å komme på skuddhold utenfor kysten. Amerikanerne har øst ned over 500 tonn sprengbomber over øya, og det er mer enn hva tyskerne sendte over Coventry. - Men japanerne er fremdeles på Kiska, og det ser ikke ut til at amerikanerne klarer å drive dem bort i en bråvending.

Været omkring Aleutene er det verste i hele verden. Den våte, kalde tåken letter aldri. Voldsomme, plutselige stormer er ganske alminnelig, og sjøgangen kan være så hard at det faktisk hender at jagere tar inn vann gjennom skorsteinene. Stadig lurar farene fra lumske, voldsomme tidevannsstrømninger og ukjente grunner. Dessuten gjør magnetiske forstyrrelser ofte kompassene forvirrende. - Til syvende og sist har man så "Williwaw", Alaskas djevelske uberegnelige vind. På et øyeblikk kan den vokse fra latterbrist til orkan. Den kan slå om under landingen i de kritiske sekunder flygeren trenger for å få hjulene til å ta marken. Den knuser fly, knuster fartøyer opp på land, velter bygninger omkull og river ens nerver i filler. Mer enn noe annet er den skyld i at omhyggelig planlagte angrep er strandet.

Før krigen strevet den amerikanske flåte med å bygge en "festning" i Dutch Harbor. Motvillig bevilget kongressen 3 mil. dollar til dette arbeide, som egentlig burde ha krevet 20 mil. For området vest for Dutch Harbor er det ikke foretatt noen målinger og ikke oppgjort noen planer. - Så sent som i 1941 meldte "underretninger for sjøfarende" at det manglet sjøkart for de fleste av

vikene på de aleutiske øyer, og at mange av de kartene som eksisterte ikke var pålitelige. - For japanerne er imidlertid dette samme område en åpen bok. Deres "fiskere" har loddet hver eneste liten vik i denne øyrekken som strekker seg henimot japansk område og ligger i mindre enn 700 sjømils avstand derfra. De kjenner de lumske tidevannsbølger, de ikke avmerkede grunner og de farlige sundene som er en skrekke for de amerikanske sjøstyrker.

Flåtens folk har det vanskelig nok omkring Aleutene, men flygernes lodd er ennå hardere. På grunn av den nesten uavlatelige tåken er til og med høye bergtopper skjult, og flygerne må gå ut fra at hver sky kan skjule et fjell. På grunn av de plutselige værforandringer er ingen rapporter pålitelige i mer enn ca. 30 minutter. Og så har en nedisingen. På mindre enn et minutt har flygende festninger på vei til Kiska blitt dekket med en hol tonn is. - Tapet av motige unge flygeres liv og av nedstyrtede amerikanske fly, er tragiske vitnesbyrd om den mangelfulle forberedelse. På 4 mnd. måtte amerikanerne lære seg hva japanerne hadde lært om disse øgnene i 40 år. Men Amerika har skaffet seg lærdommen fort. Hvor store vanskene enn er, så er flåten i arbeid 24 timer i døgnet.

Flygerne har også måttet lære. Førere som fikk sin teoretiske utdannelse før krigen grøsset når de får høre at den gjennomsnittlige flyhøyden ved den første massebombing av Kiska var 23 meter. Under slike forhold vil flotiljesjefen nødig at jagerne skal dra av sted alene. Bombeplan med en navigator ombord "konvoyerer" mannsjagerne til kamp-plassen. Når de er vel framme, sendes jagerplanene ut på sine oppdrag. Etterpå samler bombe-flyene jagerne, som hønen samler kyllingene, og fører dem hjem i sikkerhet. Denne teknikk har senket antallet av forulykkede fly betraktelig.

Hvis været har tørret på arméens og flåtens tålmot, så har Kiskas tilsynelatende usårlighet forarget dem ennå mer. Japanerne har satt seg trygt og sikkert fast i spesielt

SPØRSMÅLET FØR!

SPØRSMÅLET NÅ!

oppførte "barabaras" (de innfødte aleuterer tøvtekte hytter), som er brakt til å smelte så nær sammen med de omsformige, jordgargete bergene at de er nesten usynlige. Japanerne holder den ene av Aleutenes to naturlige havner, og det er ikke lenger vei til deres egen basis i Paramushiro på nordspissen av de japanske Kurelerne, enn det er fra Dutch Harbor til Alaskas fastland. De har et imponerende luftvernartilleri og dette tendes som julelys så snart de amerikanske fly kommer på skuddhold. De klarer å holde seg vel forsynt med ammunisjon og har bra med brensel og alle slags forråd.

Japanerne har klart, og klarer fremdeles i en viss utstrekning, å transportere folk og forsyninger til Kiska ad sjøveien i ly av tåken. Men de trenger pent var for å utnytte det de får dit. Så snart det blir pent var utsettes de imidlertid for en redselsfull bombing av amerikanske armefly, som flyr hakk i hel på flåtens patruljeplan og vaktskip. Den japanske hovedstyrke er tæret ned til et skjelett og den har nesten ingen fly igjen.

De første amerikanske tropper som ble landsatt i det tåkede og trøstesløse aleutis-

ke ødemarker var dårlig utrustet og hadde ikke tilstrekkelig med proviant. Men nå er fartøyer, fly, kanoner og mere folk kommet dit og med dem maskiner, proviant, klar, nyheter ja, til og med kinoer. Guttene begynner å bli stolte over den nye heimen sin. Det finnes ikke et tre eller en busk i 1.500 km.'s avstand. Besetningen på et bombefly som vendte tilbake til sin framskutte basis etter at maskinen hadde vært under behandling på en reparasjonsbasis i Alaska, førte med seg en øpheu på omtrent en meters høyde. Den ble plantet under passende seremonier og er nå bevoktet av en post. Den er dessuten forsynt med et skilt hvor det står skrevet: "Nasjonalpark".

Humøret er bra. Men en av offiserene på stedet har uttalt: "Vi kan ikke bombe japanerne ut av Kiska. Skal vi få tak på dem, må vi begi oss dit. Vi må lirke dem ut litt etter litt på samme måte som en lirker ut en fiskekrok som har satt seg fast i huden, og det kommer til å koste en hel del.

Imidlertid vet amerikanerne nå hvor japanerne nå holder til, hvor de har gjort sine forsyninger og hvor deres fly er stillet opp. De Forente Staters stridskrefter marker seg nøye hver ny kanon som gir ild mot et amerikansk fly, og den blir omhyggelig avsatt på kartet. Hver dag, hver time når siktbarheten tillater det fotograferer, beskyter eller bomber man alt som vises seg på øya eller i farvannene rundt omkring.

Den største nytte japanerne har av Kiska er at de kan bruke øya som tankplass for sine kaperfartøyer og undervannsbåter i det nordlige Stillehav. Dessuten holder de betydelige amerikanske flåte- og fly-stridskrefter bundet på Aleutene. Men de kan ikke anvende Kiska som noen effektiv flybasis, hvorfra store flåter av bombefly kan sendes ut for å forberede en invasjon i De Forente Stater. De behøver nemlig mer enn én startbane for å kunne sende avgårde en luftarmada. Dessuten blåser "Williwaw" også over japanerne.

Før overfallet på Polen holdt Hitler en tale for "partipamperne", hvor han bl.a. sa:

"Når alt kommer til alt finnes det bare 3 store statsmenn i verden: Stalin, jeg og Mussolini. Mussolini står svakest for han har ikke oppnådd å bryte tronen eller kirkens makt. Det kan være meg ganske likegyldig hva en svak vesterlands sivilisasjon sier om meg. Jeg lærte dem å kjempe, de unnløse markene - Chamberlain og Daladier - i München. De er alt for feige til å turde anfalle.

Småstatene kan ikke skremme meg. Etter Kemals død styres Tyrkia av kretiner og halv-idioter. Carol av Rumonien er en korrupt slave av sitt seksuelle begjær. Belgierne

og de nordiske folkene konger er bløtaktige marionetter som er avhengig av forførelsen hos sine fullstappede og trette undersåtter.

Tilintetgjørelsen av Polen begynner på lørdag. Jeg kommer til å befale noen kompanier, iført polske uniformer, å gå til angrep i Oberschlesien eller protektoratet. Det er meg likende likegyldig om verden tror på meg eller ikke. Verden tror bare på den som har framgang. Var hardt! Var uten medlidenhet! Gå til handling fortære og brutalere enn de andre! Vest-Europas folk får skjelve, skjelve av skrekk. Det er den mest humane krigsførsel, for det skremmer dem bort. La vår mentalitet bli som det passer seg skapningens herrer, og la oss se ned på andre folk som - i beste fall - lakkerte halvaper!"

vvv vVv vVv

ETTER TRE ÅR.

Den berømte amerikanske forfatter, John Steinbeck, skriver om Norge:

Jeg tror at når Tyskland til slutt er blitt slått på slagmarken, da har det alt tapt krigen på en helt annen måte. Den gang de grå troppene falt inn i Norge, var det for å vinne krigen, men alt da var den tapt. Den taptes i de kalde fiendtlige øynene hos norske barn og mødre. Den taptes hos de norske soldatene som sloss langt oppe i fjellene, hvor de grov ned sine gevarer og uniformer, og vendte tilbake til byene for å kjempe videre med sine hjerner. Den taptes hos lærerne og prestene som vegret seg for samarbeid med fienden, til tross for at de kjente straffen som ventet dem. Den taptes hos flygerne som kjempet med utilstrekkelige fly inntil de hverken hadde flyplasser eller våpen, så de måtte flykte over til England for å fortsette kampen. Den taptes i den urokkelige folkeviljen til å beholde det som folket og tidligere generasjoner hadde skapt.

Det er blitt hevdet av noen hysteriske og forskrekte folk, at AND ikke er tilstrekkelig overfor tyranniets våpen. Jeg har aldri trodd at det var så, men DET vet jeg: Anden finner våpnene - våpnene finner aldri anden.

Hvis det norske folk hadde brutt sammen, eller bare våknet, da kunne hele verden ha gått tapt. Men tilintetgjørelsen av nazideen og nazi-metodene står skrevet i dets jernsikt. Det var bare nazistene som kunne se det. De menn som planla erobringen må ha vært alt for dumme til å se at planen bar fjaskoen i seg.

Nå er det gått 3 år siden gribbene slo ned på Norge. Nå må nazistene forstå det. De må beve om nettene når de tenker på at ingen tortur, ingen mord, ingen knep gjør noen lytte lenger. De kan ikke komme seg unna. De kan ikke unngå sin egen ødeleggende. Det lys som har ledet menneskene i flere tusen år er ikke sluknet ennå. Norge har vist at menneskeanden ikke kan viskes ut.

vvv vVv vVv

Dr. Goebbels skriver i Das Reich at det finnes et tragisk moment i førerens liv, idet han på hele sin løpebane aldri har møtt andre slags motstandere enn rene "nulliteter". Goebbels betrakter tydelig nok spørsmålet ut fra et estetisk standpunkt. Tenker eg på den praktisk side av saken, som vel må sies å være noe viktigere, må seiren selvsagt være lettere å vinne, når fienden ledes av "Kinderkøffe" - en betegnelse hitler selv benyttet om sine motstandere i sin tale den 30. september i fjor.

Den tyske fronten i Russland holdt gjennom hele den 3. krigsvinter, men offensiven mot Moskva mislykkedes, og hitler har selv innrømmet at den forferdelige kulden var nære på å volde en fullstendig katastrofe. Føreren lovte at hva som enn kunne hende neste vinter, ville det aldri kunne sammenlignes med strabasene den tredje krigsvinter. Men i virkeligheten ble det ennå verre. Denne gang var det imidlertid ikke general Vinter, men marskalk Stalin, som med et strøk utsløttet hva tyskerne hadde vunnet under sin sommeroffensiv i 1942.

Sammenligner man med den forrige verdenskrig, kommer man til følgende resultat: Under keiserdømmet lykkedes det de tyske våpen å holde de avgjørende motganger borte så lenge at det bare var 14 dager igjen av det fjerdte krigsår. Men rikskanslerens hærstyrker var nære sammenbruddet alt under den tredje krigsvinter, og under den påfølgende vinter

måtte de foreta et alminnelig tilbaketog, for å hindre at fienden brøt igjennom.

Etter at dr. Goebbels har stiftet nærmere bekjentskap med vestmaktene "Kinderkøffe" og "Nulliteter", finner han kanskje ikke førerens tragedie så stor. Nye navn står skrevet i historien: Stalin, grad, Tunis og Bizerte. De lagre av ammunisjon og patroner som ble etterlatt på sistnevnte sted, skulle tyde på at soldatene ikke helt deler rikskanslerens oppfatning av krigens hensikt. Når nederlaget er sikkert og en fortsatt krig meningsløs, fortsetter ikke soldatene til siste patron er oppbrukt, da ligger kapitulasjon nærmere. Slik var det også i 1918. Ingen overkommando kan få sine tropper til å fortsette kampen uten håp om seier. Denne sannhet gjelder nok også for Det Tredje Rikes krigsmakt.

Spørsmålet er nå: Når vil det gå opp for troppene at virkeligheten taler et annet språk enn dr. Goebbels' propaganda.

DET VAR HAN
SOM BEGYNTE
NERVEKRIGEN!

vvv vVv vVv DET GJERER.

I forbindelse med de uroligheter som har funnet sted innen studenterkretser i Tyskland har regjeringen vedtatt en forordning hvorefter adgangen til akademisk studium for fremtiden bare vil stå åpen for studenter som har "bevislig alvorlige hensikter" og dertil i politisk henseende er "ubetinget pålitelige".

Alle andre skal føres over til rustningsindustrien, hvis de ikke kan brukes ved fronten. For å gjennomføre denne forordning er det ved alle universiteter oppnevnt "kontrollkommisjoner" hvori nazistiske professorer og studenter skal samarbeide som hjelpeorganer for Gestapo.

Komintern ble stiftet i 1919 som "den tredje internasjonale" etter at den annen internasjonale, den sosialistiske av 1889, ble sprengt ved at partiene tok stilling for sine land i den forrige verdenskrig. Den tredje internasjonale var ikke bare et samarbeid mellom de forskjellige lands partier, men betraktet seg som et verdensparti og den bygget på den bolsjevikiske lære om proletariats diktatur og på dens organisatoriske prinsipper.

Den høyeste instans var en kongress som fattet sine beslutninger på vanlig demokratisk måte. Formelt kreves formodentlig også nå partikongressens sanksjon på oppløsningsbeslutningens gyldighet, men i kongressen har den russiske innflytelse vært absolutt dominerende allerede den gang da Kominterns store tyske seksjon eksisterte, og den er senere blitt det i ennå høyere grad.

Russerne har ikke bare behersket organisasjonens utøvende organ, eksekutiven, de har også øvet en sterk innflytelse innenfor andre lands kommunistpartier og sørget for at det i deres ledelse satt pålitelige menn som ofte ble bistått og kontrollert av de berømte "Ex.R" - eksekutivens representanter.

Det russiske partis generalsekretær var både Russlands og Kominterns diktator. I lange perioder har bestemmelsen om årlige kongresser vært en død bokstav, og når kongressen trådte sammen, har den i Stalins tid oppført seg som hans lydige tjener. Formodentlig har det berodt på kravet om lydlighet at det har vært vanskelig å finne autoritative og framstående menn til å sette i ledelsen for landspartiene. Et godt eksempel er vårt eget land, hvor det sto igjen en klidde som aksepterte lydlighetskravet fordi den sterke russiske støtte ga dem en kraft til å klatre oppover den politiske

stige som de ellers ikke hadde.

I de fleste vest-europeiske land ble massen av medlemmer drevet dit av opposisjonslyst mot fagforeningspaver og partipamper, og de godtok slagordet om proletariats diktatur mere som noe som hørte til enn av ideologisk overbevisning.

Hvis den russiske kommunisme har vært besjelet av erobringslyst, som Goebbels beskylder den for, så har den av Tysklands erfaringer lært at en ikke bør strekke seg lenger enn fellen rekker, hvis en ikke vil utsette seg for ubehageligheter.

Denne erfaring har blant andre bevirket at kommunismen som før var nasjonalistisk ekspansiv, nå under forsvaret av det hellige Russland er blitt nasjonal.

Oppløsningen av Komintern hilses i London som et nytt bevis på Stalins realisme og faste vilje til å rydde unna alle hindringer for et fullstendig alliert samarbeide. London har sikkert for lenge siden måttatt Moskvas forsikring om at Moskva ikke ønsket å blande seg i de vesteuropeiske nasjoners indre politikk. En har heller ikke kunnet unngå å merke at Moskva-ambassadøren Maisky, som er en minst like stor realist som Stalin, i de siste år har virket nesten besvaret over de engelske kommunisters hengivenhet.

I England betraktes Kominterns oppløsning som en bekreftelse på det en tidligere har erfart om Moskvas nye holdning til kommunistpartiene i utlandet, og den betegnes derfor som et annet og fullstendigere uttrykk for den nye "realistiske" russiske utenrikspolitikk. Ingen betviler at oppløsningen er oppriktig ment. Den hilses overalt som krigens viktigste politiske begivenhet. Den beviser, sier en, Russlands ønske om for framtiden å samarbeide med de andre ledende allierte nasjoner, og at Russland mener at det ikke lenger har noen kommunistisk misjon i den øvrige verden. "Times" 10

fastslår at oppløsningen ikke er uttrykt for politisk opportunisme, men det logiske resultat av det begivenhetenes forløp som ble innledet da Stalin tok tøylene. Beslutningen kommer til å fjerne den mistenksomhet som visse kretser i England og Amerika har næret mot Russland, og lette samarbeidet ikke bare under krigen, men også ved oppbyggingen av freden.

For aksepropagandaen betyr Kominterns oppløsning at bolsjevikspøkelset går samme vei som legenden om Luftwaffes uovervinnelighet, hitlers intuisjon og alle de andre attrappene.

VVV VVV VVV

AMERIKANSK SYN PÅ SOVJETUNIONEN.

Det amerikanske tidsskrift "LIFE", som har et opplag på 4 mil. eksemplarer, har nettopp gitt ut et stort anlagt Russlandsnummer. I innledningen heter det bl.a.:

"Russland inntar i dag sin plass blant verdens fire framstående nasjoner, når talen er om industriell kapasitet. Også rent sosialt har Russland gjort veldig store framskritt. Folkelsen er bedret, biblioteker opprettet og lesedyktigheten er øket i så stor utstrekning at omlag 80 % av befolkningen nå kan lese.

Landets store framgang kommer kanskje klarest til syne på det militære område. En av de mest fryktede arméer i verden er utdannet i Russland, og det kan uten overdrivelse påstås, at ingen nasjon i verdenshistorien har utrettet så meget på så kort tid som Russland nettopp nå.

Russerne er dyktige flygere og deres anlegg for moderne teknikk er nesten like intensiv som deres patriotisme. Deres elektriske kraftstasjoner hører til de mest moderne i verden, og arkitekturen står på et høyt nivå.

Lenin må uten tvil regnes blant stormennene i ny tid. Det var han som ga revolusjonen dens mening og reddet den fra meget av den darskap som fulgte f.eks. i den franske revolusjons kjølvann.

De russiske ledere er harde, men loyale og dyktige. De har ikke fått sine oppdrag på grunn av ytre og materielle forutsetninger. De har kjempet til det ytterste og gitt bevis for sin seighet og intelligens og for sin lojalitet mot fedrelandet."

I en artikkel av den tidligere ambassadør i Russland, Joseph E. Davies, heter det:

"Den russiske regjeringens politikk går ut på å vinne territoriell sikkerhet for Sovjetunionen. Russland er ikke på noen måte noen angripennasjon. Det var først etter at hitler var kommet til makten at Russland av hensyn til krigen påskyndet den store industrielle utvikling som Stalin hadde planlagt.

Når Russland har fått territoriell sikkerhet, kommer det helt og holdent til å innstille seg på å forbedre landets indre forhold. Som enhver vet kan dette bare

finnes sted i en verden hvor det hersker fulstendig fred. Derfor har russisk utenrikspolitikk stadig forøkt å unngå krig. Hvis vi åpent og ærlig samarbeider med russerne, kan Sovjetunionen bli en uvurderlig faktor ved den forestående tilveiebringelse av en varig fred.

VVV VVV VVV

TYSKE FREDSFØLERE.

I England er en i disse dager på vakt mot intense anstrengelser som underhånd gjøres av tyske storindustrielle- og finans-kretser som anser krigen for bakt, for gjennom eventuelle kanaler å oppnå kontakt med tilsvarende kretser i England og Amerika for om mulig å oppnå en forhandlingsfred og få vite vilkårene for samme.

Den spanske presses tyskinspirente kampanje mot bombeoffensiven er bare en offentlig støtteaksjon for disse manøvrer.

VVV VVV VVV

ET DIKT SKREVET I EN ENESELLE I NORGE HØSTEN 1942.

Her i den nakne ensomme selle,
knugende trang,
venter dog timer ingen kan telle,
veien er lang.

Skurringen gråner bak gitter og rute,
fredelig blek.
Sorgløse stemmer fra gaten der ute,
vinger i lek.

Skremmende larm gjennom fengslets ganger,
jernslatte sko.
Vaktene raser. Usynlige fanger
lytter i ro.

Bakom de tykke og lydtette murer
sitter de tett.
Tier og båler, lengter og sturer,
kjenner sin rett.

Men det finnes et punkt som vi ikke må se bort fra, og det er at russernes regjeringsform, det er deres egen sak. Like så lite som jeg vil foreslå at den russiske regjering skal blande seg i våre indre anliggender, like meget vil jeg vokte meg for å blande meg inn i deres indre anliggender."

Det er en kjent sak at det finnes stor-kapitalistiske kretser både i England, Amerika og nøytrale land som med engstelse tenker på følgen av et "knock out-nederlag" for Tyskland, og en etterfølgende øket russisk innflytelse i Europa.

De tyske forsøk som har vært særlig intense under den nåværende pause i krigsoperasjonene, vil neppe ha særlig hell med seg så lenge Churchill og Roosevelt sitter ved makten, støttet av en overveldende folkeopinion.

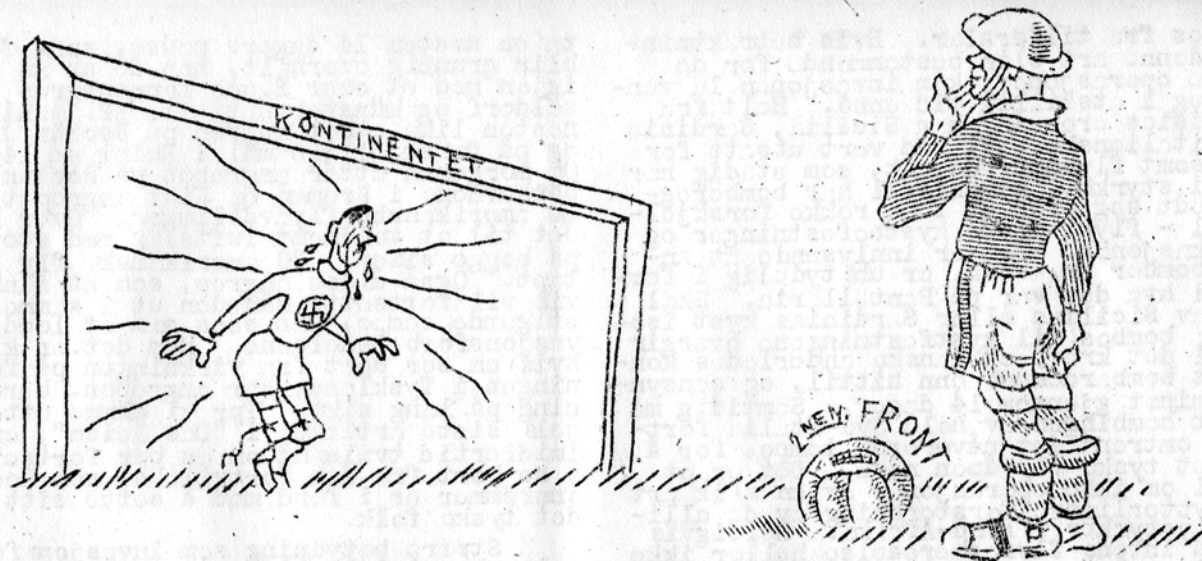
Tre hundre mann i en eneste tross,
innbitt og vill.
Dagen vil komme. Da er det oss
som vil slå til.

Ingen kan vite når det vil skje.
Dagene går.
Høsten er kommet, snart er det sne.
Uker blir år.

Ensomme uker i tyskernes fengsel
prøver den tro.
Her kan du prøve din evne til lengsel,
her får den gro.

Hevntørsten, hatet, den brennende harmen,
venter i hi.
En gang skal gleden og menneskevarmen
atter bli fri.

VVV VVV VVV

KRIGSOVERSIKT MEDIO JUNI.

FORAN INVASJONEN.

De allierte har brukt uken før pinse til å rydde opp i den italienske øverden mellom Sicilia og Tunisia. 11. juni overgav Pantellaria seg etter 13 døgns fly- og flåtebombardement, 12. juni, etter 24 timers behandling, fulgte Lampedusa eksemplet og 13. juni om morgenen hadde også Linosa heist det hvite flagg. De to siste øyer er små og hadde bare en ubetydelig besetning. De ligger forholdsvis langt i syd, vest for Malta, og hadde ingen forsvarsmuligheter. Derimot var klippeøya Pantellaria, som har en størrelse på ca 3 x 10 km, og uredvanlig gode naturlige forsvarsmuligheter, utbygget til en meget sterk festning, ubåt- og flybasis. Hovedsvakheten var at den hadde for lite drikkvann til den 10.000 mann sterke besetning. Da allierte kunne utvilsomt ha stormet Pantellaria like etter erobringen av Tunisia 7. mai, men det ville kostet dem noen

tusen mann. Ved hjelp av flyvåpenet og krigsflåten har de fått festningen til å overgi seg uten å behøve å forta landgang, og sannsynligvis med et samlet mannskapstap for Vestmaktene på høyst et par dusin falm eller såredo. Pantellaria ligger nær den smalste del av Siciliastredet. På aksomaktens hender var den en alvorlig trussel mot gjennomfarten i Middelhavet. På vestmaktens hånd blir den en god basis for angrepene på Sicilia, så snart flyplassen er brakt i stand igjen. Fra Pantellaria til Sidi lias sydvestkyst er avstanden under halvparten av avstanden fra Bizerte til Sicilia.

I britiske militærkretser oppfatter en erobringen av Pantellaria som beviset for at selv en sterk kystbesetning kan nedkjempes ved tilstrekkelig kraftige kombinerte flåte- og fly-bombardement. Ved flyvåpenets hjelp, hevdes det, kan en landfast festning omgjøres til en øy, d.v.s. at den kan

avskrives fra tilførsler. Hvis betraktninger av denne art blir bestemmende for de kommende operasjoner, kan invasjonen la vente på seg i atskillig tid ennå. Helt fra før Tunisias erobring har Sicilia, Sardinia og det italienske fastland vært utsatt for et voldsomt flybombardement, som stadig har steget i styrke. Men hittil har bomberegnet spredd seg over en lang rekke forskjellige mål - flyplasser, kystbefestninger og kommunikasjoner. Det er innlysende at antallet bomber pr. kv. km. er ubetydelig i forhold til hva det var på Pantelleria. Skolen del av Sicilias eller Sardinias kyst isoleres og bombes til kystfestningene overgir seg, vil det kreve et ganske anderledes konsentrert bombardement enn hittil, og sansynligvis minst gjennom 14 dager. Samtidig må selvsagt bombingene av hele Syd-Italia fortsette i omtrent det nåværende tempo, for å holde det tyske flyvåpen nede. Det er et spørsmål om ikke operasjoner av en slik art krever ytterligere forsterkning av de alliertes flystyrker i Nord-Afrika. Heldigvis er en så intens flyforberedelse heller ikke nødvendig. Det avgjørende er bare at aksens flyvåpen på Sicilia og Sardinia er nedkjempet, og at angrep annet steds hindrer tyskerne i å sende nye forsterkninger, samt at den italienske flåte er satt ut av spillet. Dette siste mål kan bare nås på en av to måter: Enten må flåten lokkes fram ved et virkelig eller skinn-angrep på f.eks. Sicilia, og nedkjempes ute på sjøen, eller den må ødelegges i havnen. Et første bidrag til løsningen av denne oppgave var det amerikanske dagangrep på flåtehavnen Spezia i Genuabukten 5. juni, da bl.a. et slagskip av Littoricklasser ble skadet, uten tap av en eneste av de over 100 flygende fester. De britiske og amerikanske dagangrep på kommunikasjoner, flyplasser og andre mål i de besatte land i vest har fortsatt i stigende tempo i hele måneden, men en må regne med at de ennå ikke tilnærmelsesvis er nådd det tempo som vil karakterisere den umiddelbare "artilleriforberedelse" til invasjonen på vestkysten. De britiske nattangrep på tyske byer har som flere ganger før, måttet

ta en nesten 14 dagers pause, mens flyene blir grundig overhølet, men de er nå satt inn igjen med et over 2.000 tonn-angrep på Düsseldorf og Münster natt til 12. juni, et nesten like stort angrep på Bockum den 13. og på forskjellige mål i Rhinland 14. juni. Om morgenen etter angrepet på Bockum ble ubåthavnene i Bremen og Kiel angrepet av store amerikanske flyavdelinger. Over Kiel kom det til et voldsomt luftslag med store tap på begge sider. 26 amerikanske fly gikk tapt. Også disse angrep, som nå sannsynligvis vil fortsette måneden ut i samme eller stigende tempo, kan sees som et ledd i invasjonsforberedelsene. Men det er klart at hvis en ser bort fra virkningen på folkestemningen i Tyskland, har angrepene bare virkning på lang sikt. Tpr vi dermed etter Goebbels siste artikkel i "Das Reich", er det imidlertid tvilsomt om en bør fortsette med å se bort fra den fortvilelse som Goebbels innrømmer er i ferd med å sette sitt preg på det tyske folk.

Større betydning som invasjonsforberedelse har imidlertid opprettelsen av et nytt "taktisk flyvåpen" i Storbritannia, under ledelse av viceluftmarskalk d'Albiac. I motsetning til det hittidige "strategiske luftvåpen" skal det ha til oppgave direkte å understøtte flåten og hæren under de kommende operasjoner. Men selv om det nye flyvåpen vesentlig teller kamperfarne flygere, må en regne med at de vil trenge tid for å trene seg opp til en helt ny og meget vanskelig oppgave. Også dette er et moment som tyder på at invasjonen ikke er umiddelbart forestående.

Det avgjørende for når invasjonen kommer, er imidlertid utviklingen på østfronten. Før aksens sammenbrudd i Tunisia trakk tyskerne store troppemasser sammen ved Orel og gjorde tydelige forberedelser til en storoffensiv. Det er sansynlig at hitler også etter nederlaget i Tunisia i begynnelsen av mai, fastholdt sin plan om å lamme russernes angrepskraft ved en kraftig offensiv, som muligens skulle ha Moskva som strategisk mål. Russernes kampkraft viste seg imidlertid for

stor, og det er bare med nød og neppe tyskerne har klart å holde sine framskutte stillinger på østsiden av Kertsjstredet. Den besindige del av generalstaben har åpenbart skjøvet planene om en storoffensiv til side. Et viktig argument har sikkert vært russernes overlegenhet i luften. Den kunne kanskje vært opphevet, hvis Tyskland ble ribbet for jagerfly, men det ville bety at de britiske flyangrep ville få en mangedobbelt virkning, og selv en tysk overlegenhet i luften over østfronten ville ikke sikre store strategiske resultater. Det viser resultatene fra de to siste sommeroffensiver. Etter sammenbruddet i Tunisia ville det i hvert fall vært galskap å innlate seg på store operasjoner på østfronten. Når aksestyrkene var blitt tilstrekkelig engasjert der, ville invasjonen i Europa ikke være til å hindre. Når vi tidligere har i bladet har regnet med en invasjon på Sicilia i nær framtid, var det nettopp fordi vi regnet med at hitlers offensivplan på østfronten ville bli satt i verk.

Tyskerne har i juni satt i gang kraftige angrep i Karelen og vest for Rostov. Allerede 10. juni var imidlertid begge angrep stoppet opp, og 14. juni melder russerne at de har satt i gang et motangrep ved Rostov og samtidig erobret 4 bebodde steder nord for Orel. - Russernes angrep på tyske flyplasser fortsetter. Bare i uken før pinse er 498 ak-

sefly ødelagt mot 153 russiske. Det er i gjennomsnitt 71 pr. dag, eller henimot halvparten av aksemaktenes flyproduksjon. I denne forbindelse kan det nevnes at pinse-aften ble 150 fly skadet eller ødelagt på Sicilia. - Den skade de tyske bombefly har kunnet gjøre på bilfabrikken i Gorki og på Jaroslavl, er i hvert fall forsvinnende mot briternes ødeleggelser i Ruhr. Den største del av russernes krigsindustri ligger forøvrig trygt østenfor Ural.

Stillingen er nå at tyskerne har mistet initiativet på alle fronter. Det er de allierte som bestemmer når operasjonene skal begynne, og de kan sette angrepet inn samtidig eller i rask rekkefølge på tre eller flere fronter. For hver dag blir tyskerne svakere til lands, til sjøs og i luften. Ubåt-faren er nå så redusert at amerikanerne melder at i uken før pinse ble ikke et eneste skip senket i Vest-Atlanteren. - Samtidig blir vestmaktene sterkere for hver dag. De amerikanske flystyrker i Storbritannia er i dag dobbelt så sterke som i mars, og vil i oktober være dobbelt så sterke som i dag.

De allierte har tid til å vente noen uker ennå, kanskje til og med et par måneder. At de vil komme i sommer, er praktisk talt lovet i Churchills siste tale i parlamentet. Og at de da vil komme med overveldende styrker og med framragende planlagte og glimrende gjennomførte aksjoner, det garanterer utviklingen hittil for.